BIOGRAFIE VAN EEN MUZIKANT

DAVID RODRIGUEZ

TALENT OP DRIFT

LINDA WOUTERS

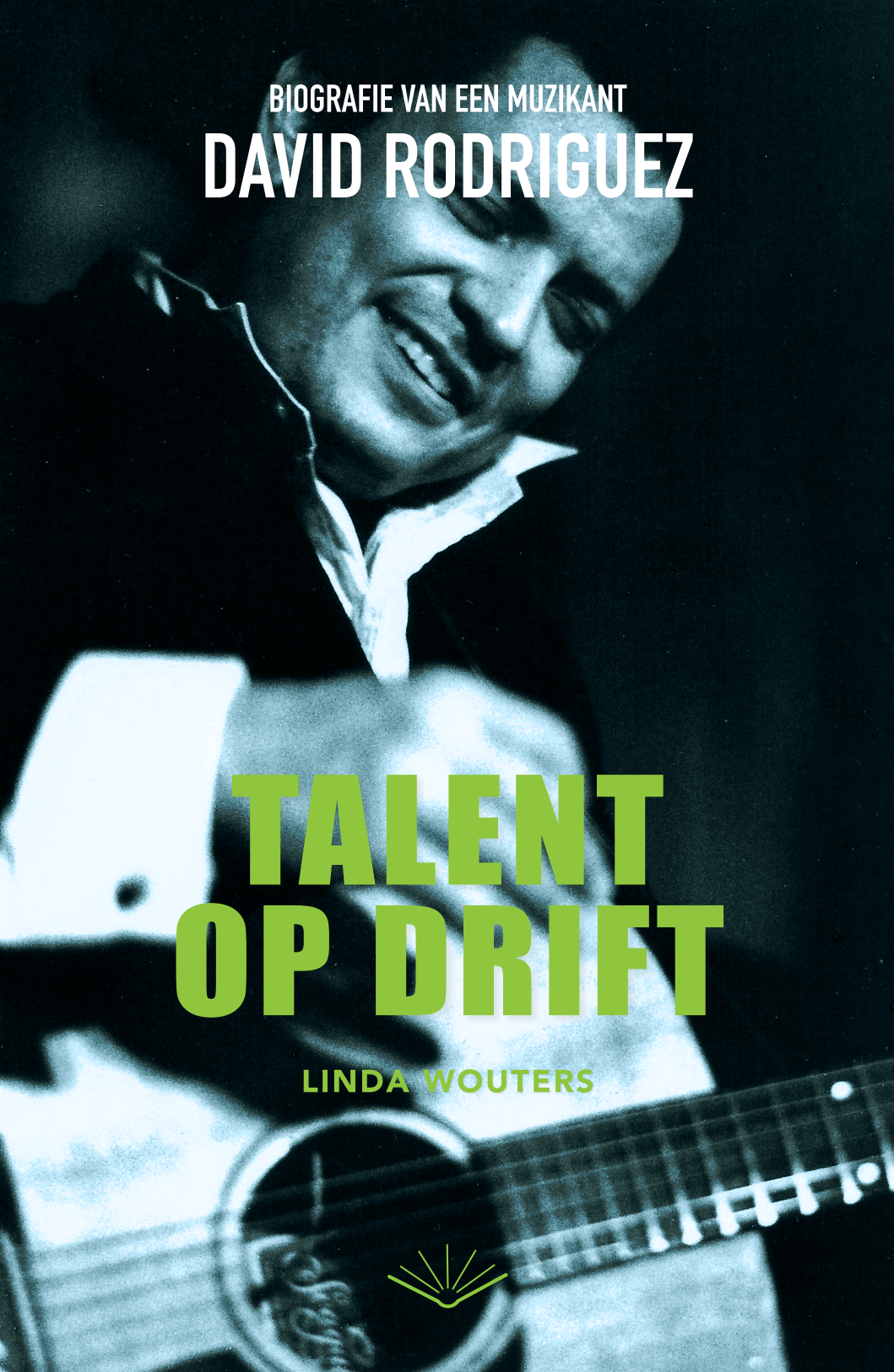

Talent op drift

Het bewogen leven van
David Roland Rodriguez Garza (1952-2015)

Linda Wouters

AVENIR publishing

Avenir Publishing, Dordrecht 2023

2023, Linda Wouters
Redactie: Jet Hoogerwaard
Ontwerp omslag en binnenwerk: Studio W&E
Foto omslag: Karen de Groot
Auteursfoto: Bert Wouters
www.avenirpublishing.nl

Eerste druk
ISBN: 978 90 831189 25
NUR-code: 661

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgever en auteur.
No part of this book may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from publisher and author.

Talent op drift

Talent op drift is een eerbetoon aan de charismatische muzikant David Roland Rodriguez Garza.

"His songs tell you the story of his life. It's the real music."

Inhoud

Inleiding 9
De bakermat 13
De kentering 18
Het nest 22
Eerste stappen 29
Groeiende passies 34
Het echte werk 38
Ballad of the Snow Leopard 44
Robin Hood 49
Terug naar zijn eerste liefde 53
Over de grens 62
De vlucht 66
Lichtpunt 72
Vergeving 76
Speculaties 81
Tweede vaderland 84
Tulpen uit Amsterdam 90
Herkenning 94
Ontmoeting 104
Erkenning 106
Laatste keer 114
Gezondheid 118
Nieuw project 123
Liefdesverdriet 126
Lonesome Drover 130
Een dubbele wens in vervulling 132
Achtertuin 137
Racing aimless 141
Exposities 146
Opnieuw 148
Volop zonneschijn 152
Achter de wolken tranen van geluk 155
In Memoriam 161
The poet of the barrio 163
Dankwoord 165
Bronnen 166
Discography 170

Inleiding

Het is 1 januari 2016. Nieuwjaarsdag. Een stralende start van het nieuwe jaar. De zon komt op en schijnt een oranjerode gloed over de kale bomen in het Weizigtpark in Dordrecht. Als David dit prachtige schouwspel zou hebben gezien, dan had hij zijn camera gepakt en een foto gemaakt vanuit zijn woonkamer. Misschien had hij zich nog wel kunnen vermannen om het park in te gaan op zijn blauwe scootmobiel om sfeervolle opnamen te maken van de spiegeling van de zon in de vijver met zijn spuitende fontein. Op de voorgrond zou een aantal zwanen hun hals oprekken en hun kop als volleerde fotomodellen richting de lens houden.

Het is een bijzondere dag. Het is de verjaardag van David Rodriguez. Een verjaardag die zijn familie in de Verenigde Staten en drie vrienden uit Dordrecht herdenken, want David is niet meer. Zijn familie doet dit tijdens een herdenkingsdienst in Austin, Texas. De drie vrienden herdenken hem in Dordrecht op zijn geliefde plek aan de kade van de rivier, die langs Dordrecht stroomt. Een hele oceaan staat tussen zijn familie en zijn drie vrienden in, maar hun gedachten zijn eender.

Twee vrouwen en een man fietsen ‘s middags door de binnenstad naar de Wolwevershaven, een straat in het oude deel van Dordrecht, waar de koopmanshuizen uit vorige eeuwen statig gerangschikt staan langs een haven vol oude en nieuwe schepen. De trappers gaan niet soepel rond, elke omwenteling voelt zwaar. De zon trekt zich terug achter de voorbijdrijvende wolken die in korte tijd verkleuren van wit naar grijs. De drie fietsers stoppen aan het eind van de haven aan het Damiatebolwerk en zetten hun fietsen op de standaard. Het zijn net de drie musketiers die daar aan de kade in alle stilte uitkijken over de drie rivieren die op deze plek bij elkaar komen en in elkaar verstrengeld raken. Ze dragen alle drie een zwart hoofddeksel. Linda een zwarte muts, Becky een zwarte alpinopet en Adrie een zwarte zeemanspet. Het weer staat op het punt te veranderen, alsof het zich aanpast aan de situatie. Er komt een dichte, dalende mist die zich als een grijzige deken vlak boven het water nestelt. Het heeft iets troos-

tends en verlammends tegelijk: het geluid van het water, de geur, het trage kabbelen. Hier ademt de melancholie de nog verse herinneringen. De mist groeit aan tot een geweven vitrage tegen de inkijk van buitenstaanders, net zo lang tot de overkant van de rivier niet meer te zien is. De wereld verkleint zich, alsof niets er verder toe doet. Het licht aan de kade richt zich slechts op dit schouwtoneel.

Dan draait Becky zich om en pakt een zwarte, linnen tas uit haar fietstas. Ze opent de rits en haalt er een donkere koker uit die wel iets weg heeft van een Johnny Walkerverpakking. Boven op de koker zit een doorschijnend kapje, waarop letters staan getypt. Linda en Adrie kijken ademloos toe hoe ze de koker tevoorschijn haalt en tegen haar lijf klemt. Linda pakt een brief uit haar tas en draagt het laatste gedicht van David voor dat over een wolk gaat die, net als de mist, rondspookt.

Dear bursting cloud

As long as you are going to haunt this already overstretched sky
Bleeding light out the open wounds
Of gods whom we've forgotten
All I ask is that you apportion this
Between the rose of gables
And pierce those walls
The whole way down to the hearts within them

Even later pakt Linda haar eigen gedicht dat ze speciaal voor deze gelegenheid heeft geschreven en draagt het voor, terwijl ze op de rand van de kade met haar gezicht richting het water staat:

Naar Odins paradijs

Met 't levenslicht op een ander continent
en de Golf van Mexico achter de rug
smelt jij klank en woord tezamen

polijst jij jouw ruwe diamant
die facet na facet
de spiegeling van het zonlicht vangt

Aan de andere zijde van de aardbol
straalt na jaren van roem, twist en pijn
jouw ware steen in volle glorie
Weldra vrij met nog een facet van strijd
als plots in één enkele knipoog
het leven loslaat zonder enig afscheid

Vandaag strooien wij uit wat van jou rest
op je geliefde, laatste plek

Op dit verstrengelde water van drie rivieren
zal je eeuwig zwerven net als destijds
Runen wijzen jou de weg op jouw laatste reis
Het water zal je onvoltooide dromen dragen
met een glimlach naar Odins paradijs

Linda draagt de gedichten voor alsof er vele toehoorders zijn. Haar stem draagt de woorden het universum in, over de kade, over het kabbelende water, de mist in naar het oneindige. Bij de laatste regel begint haar stem te bibberen. De ceremonie, zoals ze zich had voorgesteld, is gelukt. Nu laat ze eindelijk de spanning toe en huilt de tranen die ze veel te lang voor zichzelf heeft gehouden. Adrie en Becky omarmen haar en met zijn drieën laten ze hun tranen de vrije loop op de kade waar de woorden van de stadsdichter Jan Eijkelboom voor eeuwig te lezen zijn: *Wat blijft, komt nooit terug*.

Dan is het moment suprême aangebroken. Becky gooit samen met Adrie de zwarte koker in het stromende water van de drie samensmeltende rivieren. Het is even stil. Een moment van serene rust, alle drie in gedachten en dan... Dan drijft plotseling het witte, doorzichtige kapje van de koker op het water. Het witte kapje waar alle gegevens op staan. De volledige naam van David, zijn geboortedatum en zijn overlijdensdatum. Het lijkt toeval, maar

wie weet is dit van bovenaf in scène gezet. Alle drie moeten ze glimlachen bij dit voorval en vragen ze zich af: welke rivier zal het witte kapje op drijven? De Noord, de Nieuwe Merwede of de Oude Maas? Misschien zal het deksel van de koker ooit de zee bereiken, de oceaan overgaan en uiteindelijk aan de Golf van Mexico stranden, waar op deze zelfde dag ook een herdenking is en Davids familie de andere helft van zijn as verstrooit.

Maar wie is eigenlijk deze man die op twee verschillende plekken op de wereld, oneindig ver weg van elkaar, wordt herdacht? Wat bracht deze man uit Texas met Mexicaanse wortels naar het eiland van Dordrecht? Was het de liefde? Was het vanwege zijn werk of had hij een andere reden?

Dit boek gaat over die man, David Roland Rodriguez Garza, die over zichzelf schreef:

I ain't no golden boy, I ain't no Grecian dancer
I ain't no loudmouth cowboy from the West
And I'm not the kind of man with all the answers
But surely know the songs that suit me best
I'm a poet and I'm bound to walk the line
Between the real and the sublime
And give the muses back their own

De bakermat

David Roland Rodriguez Garza werd geboren op 1 januari 1952 in Houston, Harris County in Texas onder het sterrenbeeld Steenbok. Het sterrenbeeld van ambitieuze doorzetters met een grote dosis humor.

Zijn vader was een (tweede generatie) Mexicaanse immigrant die zich in Texas had gevestigd. De familie van zijn moeder kwam oorspronkelijk uit Spanje. Haar voorouders kwamen van de Canarische Eilanden als Europese kolonisten naar de Verenigde Staten. David was hun oudste zoon en hoorde op jonge leeftijd alle verhalen over zijn familie. Vooral de verhalen van zijn vaders familie en de daarmee verbonden geschiedenis van de strijd tussen Texas en Mexico intrigeerden hem.

> "Ik ben vernoemd naar mijn vader en droeg de genen van zijn familie in mij. Het opstandige in mijn karakter had ik van geen vreemde. Mijn vader vertelde mij dat hij een kleinzoon was van een rebel die tot het rebellenleger behoorde van de revolutionaire generaal Pancho Villa. Deze rebellenleider speelde een belangrijke rol in de Mexicaanse revolutie. Niet alleen mijn overgrootvader was een opstandeling, mijn grootmoeder ook. Zij kwam van San Andreis de la Sierra, een dorpje dat hoog in de Mexicaanse bergen ligt en alleen per muilezel bereikbaar was. Daar groeide ze op in een katholiek gezin. Later in haar leven kwam ze in opstand tegen de kerk. Ze had de overtuiging dat de missionarissen de Mexicanen uit naam van God en de Spanjaarden in de ellende hadden gestort. Op een dag was haar boosheid zo groot dat ze zich aansloot bij de Pinkstergemeente en haar zonen en dochters, dus ook mijn vader, Bijbelse namen gaf: David Abraham, Ruth en Esther. Dat is de eigenlijke reden waarom ik de naam David draag."

De grootouders van David kwamen in 1913 naar de Verenigde Staten. Met niets, helemaal niets. Grootvader ging als timmerman bij de spoorwegen werken en woonde in een heel klein huisje in

Houston. Zijn oom, de broer van zijn grootvader, was een leider bij de vakbond van pecannotenpellers. Hij wist de mensen te stimuleren en aan te sporen. Hij verkondigde dat er maar één manier was om het leven in de Mexicaanse sloppenwijken te ontvluchten en dat was studeren. Dit was dan ook de reden waarom de vader van David heel hard en serieus studeerde. Met steun van zijn eerzuchtige ouders kreeg hij het voor elkaar om op zestienjarige leeftijd te gaan studeren aan Rice University in Houston om later als chemisch ingenieur af te studeren. Hij wilde het gaan maken in het land waar dromen waarheid kunnen worden.

Toen de ouders van David elkaar ontmoetten, waren ze op slag verliefd. Zijn moeder Sylvia was een beeldschone, energieke vrouw uit San Antonio in Texas en haar echtgenoot David was een aantrekkelijke man die een goede toekomst voor zich had. Hij zou een goede boterham gaan verdienen als ingenieur. Sylvia kwam uit een familie met een heel andere achtergrond. Haar vader had een kapperszaak aan de westkant van El Paso Street en haar familie had meer een artistieke achtergrond en woonde al enige generaties in Texas. Sylvia kreeg van haar schoonouders niet de waardering en de acceptatie die ze hoopte te krijgen. Haar schoonouders hadden graag gezien dat hun zoon een welgestelder meisje zou trouwen. Ze had dan wel een oudere zus, Eva Garza Celosa, die beroemd was geworden als Spaanstalige zangeres en die ook bekendheid kreeg als actrice in de jaren ‘40 en ‘50, maar haar familie had weinig aanzien. Het verliefde stel besloot toch te trouwen.

De liefde tussen Sylvia en haar man werd op 1 januari 1952 bekroond met de geboorte van een gezonde baby. Hun eerste kind, een zoon met donker, krullend haar. Een mooie jongen, waar moeder Sylvia enorm trots op was. Ze gaven hem volgens de traditie zijn vaders naam. Als tweede naam kreeg hij de naam Roland, mogelijk vernoemd naar de oudste broer van zijn moeder. Het gelukkige stel woonde in een klein huis in Houston in Nightingale Drive, dichtbij de olieraffinaderijen en de kust aan de Golf van Mexico.